

PRACCA

Pismo poświęcone sprawie robotników i inteligencji pracującej.

Redakcja i administracja Przejazd № 8.

TELEFON № 32.

Konto czekowe P. K. O. 60149

CENA PRENUMERATY:

Miesięcznie mk. 7,50, kwartalnie mk. 22,50, rocznie mk. 80,00.
Za odnośnienia do domu lub przesyłkę pocztową miesięczną 1,50.

Administracja otwarta od g. 9 rano do 7 wiecz.
Redaktor przyjmuje od g. 12 do 2 po południu.

Rękopisów nienadających się do druku Redakcja nie zwraca.
Artykuły bez oznaczenia honorarium uważane są za bezpłatne.

CENA OGŁOSZEŃ:

Przed tekstem mk. 2,50, w tekście mk. 3,00, po tekście reklamy mk. 2,00, nekrologi mk. 1,50, zwyższone 90 fen. za wiersz petitowy jednolatomowy.
Ogłoszenia drobne 15 fen. za wiersz, najmniej mk. 1,50
Ogłoszenia zamiejscowe 10 procent drożej.

Cena numeru pojedynczego 30 fen.

Teatr Polski

Dzielna 18.

pod dyktando Fr. Rydyłowskiego.

••••••••••••••••••••

Poniedziałek, d. 5 stycznia, Specjalne widowisko dla żołnierzy po cenach najniższych

„Pan Poset”

Komedja w 4 akt. M. Fijałkowskiego.

Wtorek, d. 6 b. m. o g. 7,80.

PREMIERA

„Wieczór Trzech Króli”

Komedja w 8 obrazach W. Szekspira

Greźny strajk kolejowy w Galicji Wschodniej.

Żądają wypłaty pensji w koronach.

LWÓW, 4 stycznia. (PAT) W sobotę w południe na dworcu głównym wybuchł strajk robotników w warsztatach i w ogólnie. Do strajkujących przyłączył się personel obsługi pociągów, co grozi wstrzymaniem ruchu kolejowego. Bezpośrednim powodem strajku jest to, że chciano kolejarzom wypłacić pensję w markach. Pociąg pospieszny i poudniowo-osobowy do Krakowa odstawił jedynie dlatego, że obsługi tych stanowią personel zamiejskowy. Dzięki temu czuły również pociąg Stryjski. Natomiast nie odeszły pociągi idące na Sambor i Złoczów i pociąg pospieszny idący na Sapieżankę do Kowla. Pociąg pospieszny, idący przez Lublin do Warszawy, odeszła zamiast o 7-ej około pół nocy, obsługiwany przez personel wojskowy. W nocy ma odejść pociąg wojskowy przez Brzeźny do Tarnopola. Spodziewają się też wysłania pociągu nocnego do Stanisławowa. Na dworcu kolejowym niema zupełnie obsługi cywilnej. Obsługę spełnia wyłącznie personel wojskowy.

Prócz żądania wypłacenia pensji w koronach, wysuwają strajkujący szereg innych żądań natury ekonomicznej. Na specjalnym zebraniu powzięli strajkujący następującą rezolucję: Zebrani uchwalają wobec tego, że do dziś dnia, to jest 3-go stycznia, nie wypłacono im pensji i wszystkich naszytych, nie podejmować pracy, aż pensja będzie im wypłacona w koronach, ewentualnie w markach, w stosunku jedna marka równa się jednej koronie i wzywają wszystkich kolejarzy do solidarności. Drugi ustęp rezolucji występuje w inny sposób: przeczyć dyrektorowi kolei

Barwiczowi. W trzecim ustępie wzywa rezolucja mężów zaufania do kontynuowania bezrobocia dopóty, dopóki żądania kolejarzów nie będą spełnione. Strajkujący wysłali obszerny memoriał do generalnego delegata, w którym to memoriale, po przedstawieniu stosunków służbowych, zwracają się do generalnego delegata, jako do najwyższego urzędnika władz państwowych w Małopolsce, by w interesie Państwa podjął kroki, aby strajk został zażegnany. W memoriale domagają się wypłaty pensji bez krzywdy dla pracowników, a więc w koronach lub w markach w stosunku jedna mk. — 1 kor., udzielenia mundurów, wypłacenia dodatków i 14 pensji, o uregulowania aprowizacji.

LWÓW, 4 stycznia. (PAT) Na zgromadzeniu strejkujących kolejarzy nie zapadła jeszcze decydująca uchwała. Stanowiono zebrać się ponownie jutro, celem powzięcia ostatecznej decyzji. Pomimo strajku ruch wszystkich pociągów dla celów wojskowych nie ustał. Istnieje nadzieja, że da się również utrzymać ruch wszystkich najważniejszych pociągów osobowych.

LWÓW, 4 stycznia. (PAT) Strejk kolejowy trwa w dalszym ciągu. Mimo to pociągi osobowe odeszły, częścią przy pomocy wojskowych. Prowadzą się rokowania z dyrekcją kolejową, która otrzymała instrukcje z ministerstwa skarbu i ministerstwa kolei. Centralny Związek warszawski przesyłał także wskazówki. Wskazówki te delegacji podała do wiadomości zebranym robotnikom.

Pierwszy okręt polski w Gdańsku.

GDANSK, 4 stycznia. (PAT) Dnia 3 stycznia zawinął do portu Gdańskiego okręt polski pod flagą amerykańską i polską. Okręt, którego pojemność wynosi 7 tysięcy ton, przybył pod komendą kapita na Kowalskiego. Ładunek jego stanowią 12 lokomotyw amerykańskich fabryki Bal-

wina, 1 tysiąc ton maki, 2 tysiące ton towarów japońskiego centralnego Towarzystwa opieki nad dziećmi i 400 ton wełny. Na powitanie przybyli w imieniu polskiej generalnej delegacji pp. Jelowicki i Krzyżanowski.

Rokowania polsko-niemieckie w Paryżu.

PARYŻ, 4 stycznia. (PAT) Rad. Warsz. delegacja polska pod przewodnictwem ministra spraw zagranicznych, pana Patka i delegacja niemiecka pod przewodnictwem prawdopodobnie pana Simsona odbędą w sobotę pierwszą wspólną konferencję. Przedmiotem obrad będzie

sprawa ostatecznego uregulowania przekazania władzy na obszarach Prus wschodnich i zachodnich które Niemcy mają odstąpić Polsce. Rokowania w tej sprawie rozpoczęte już były przed niedawnym czasem w Berlinie.

Trockij zamordowany?

WIEN, 4 stycznia. (PAT). „Neues Wiener Journal” donosi z Kopenhagi, powołując się na „Berlingske Tidende”, jakoby Trocki był zamordowany. Jak wiadomo, wojska bolszewickie cofnęły się nagle na froncie nad Narwią dając znaczne, poostawiając całą artylerię. Ponieważ nie było żadnego powodu wojskowego do tego odwrotu, musiał on mieć przyczynę natury wewnętrznej. Była to rzeczywiście dezercja czerwonych żołnierzy. Trocki

udał się na zagrożony front i usiłował przywrócić porządek. Pomiędzy nim a dowodzonym generałem Borysowem doszło do ostrej sprzeczki ustnej. Generał odpowiadał bardzo ostro, wobec czego Trocki w najwyższej pasji rozkazał postawić generała przy najbliższym płocie i rozstrzelać. Zanim żołnierze mogli wykonać ten rozkaz, strzelił adiutant Borysowa trzy razy do Trockiego i zabił go. Potwierdzenia tej wiadomości dotąd niema.

List eks-kajzera do byłego cara.

Korespondencja braterska.

BERLIN 3 stycznia. (PAT). „Vossische Zeitung” w wydaniu porannem z dnia 3-go stycznia drukuje list Wilhelma II, do cara Mikołaja II, napisany w roku 1896, a charakteryzujący stosunek Wilhelma II do Bismarcka.

List ten brzmi: Letzlingen, 12 listopada 1896. Kochany Mikołajku! Włodzimierz będzie tak grzeczny i zawiezie Ci ten list, a zarazem przewiezie Ci moje najserdeczniejsze pozdrowienie. Cieszy mnie to bardzo, że jesteś znów z powrotem w domu i bezpieczny i że wspaniała podróż, jaką odbyłeś po Europie, zbyt Cię nie zmęczyła.

Głęboko mnie zasmuciło straszne zachowanie się Bismarcka, które miało być uderzeniem zwróconym tylko przeciw mojej osobie. To też jest ciężkim naruszeniem lojalności przeciw Twemu rządowi i płami pamięć mego kochanego dziada i mego kochanego ojca. Doniosłem już memu wujowi jak najmniej i memu kanclerzowi co należy powiedzieć w parlamencie i mam nadzieję, że będziesz zadowolony ze sposobu, jaki ja całą zdradziecką sprawą będzie traktowana. Mówię tutaj o ostatnim postępie księcia i bezwstydnym sposobie, w jaki mnie traktuje w prasie, szczególnie próbując przedstawić, że ulegałem i ulegałem wpływom angielskim. Ludzie rozsądniejsi będą pojmowali tę sprawę tak, że miałbym powód do wyrzucenia tego niegodnego człowieka o podłym charakterze i wierzę bezwarunkowo, że ty mi ufasz tak, jak dotychczas, oraz, że nic między nami się nie zmieniło i nie się zmienić nie może, odkąd we Wrocławiu wyłonił się kierunek naszego działania. Włodzimierz powrócił z Paryża i przyniósł stamtąd najlepsze wrażenie mianowicie że wszystko tam jest spokojne, co też i ja mogę potwierdzić na podstawie sprawozdań mego ambasadora, który pozostaje w najlepszych stosunkach z rządem francuskim i jest pełen podziwu dla zdolności i zimnej krwi pana Hanuotaux.

Ten, jak słyszę, jest trochę nerwowy z powodu Turcji, lecz ponieważ nie doszło mnie stamtąd nic drażniącego, przyjmuję że nie było też i powodu do tego. Jak słyszę sprzeciwił się on stanowczo konferencji z powodu Turcji. Ma też zupełną rację. Na naszej granicy litewskiej zaszło kilka wypadków trądu, które zlokalizowano. Kilku ludzi przeniosło zaraz z sąsiednich prowincji do prowincji bałtyckich. Polecieł wtedy, ażeby w Kłajpedzie zbudowano szpital, aby tych biednych nieszczęśliwych tam mieścić. Choroba ta jest straszna i bardzo zaraźliwa, to też zapytuję czy nasze władze graniczne nie mogłyby współpracować w strzeżeniu i pielęgnowaniu chorych, przyczem wysłać należałoby kilku ludzi, celem nadzoru lekarskiego.

Gorliwie oddajemy się sportowi. Mamy piękną pogodę i ucieszyliśmy się bardzo, żeśmy zobaczyli Włodzimierza na jego dawnym miejscu.

Łączę najlepsze pozdrowienia dla Alicji Kochającej Cię przyjacieli i wielbicieli Wiluś.

„Vossische Zeitung” zaopatruje ten list hasi, komentarzem: Doświadczenia wojny światowej pokazały, że wypowiedzenie tak zwanego układu reasekuracyjnego między Niemcami a Rosją, było jednym z najbardziej szkodliwych aktów niemieckiej polityki po Bismarcku. Działanie to, że umowa reasekuracyjna żadną miarą, nie była zdradzeniem Austrii, lecz właśnie czyniło atak rosyjski na Austrię nieprawdopodobnym. W październiku 1896 opinia publiczna dowiedziała się po raz pierwszy o tym układzie i wypowiedzeniu go, które nastąpiło po ustąpieniu Bismarcka mianowicie z artykułu zamieszczonego w „Hamburger Nachrichten”. Wiedzieliśmy, że Bismarck pozostaje w bliskich stosunkach z tym dziennikiem i że jego należało uważać za źródło tej publikacji. W związku z tą sprawą można poznać z przytoczonego listu jaki Wilhelm miał sąd o Bismarcku.

